

Llibres, sèries, música... amb Reusdigital.cat

Nuevo sabor a cereza és la pertorbadora recomanació de Marc Busquets per al cap de setmana | Netflix

Comença l'últim cap de setmana del mes d'agost. Potser alguns de vosaltres sou a la recta final de les vacances. Si és així, esperem que les hagueu viscudes al màxim. Si no és el cas, si no n'heu fet, esperem que aviat tingueu uns dies de descans. En tot cas, des de **Reusdigital.cat** us portem, com sempre, un llistat amb diverses recomanacions culturals per al vostre temps d'oci. Si us complauen, feu-les córrer!

Marc Busquets recomana "Nuevo sabor a cereza"

Netflix ha inclòs recentment al seu catàleg un deliri de minisèrie anomenat *Nuevo sabor a cereza*. Aprofita, com altres, la nostàlgia dels 80 i dels 90 per servir-se d'una estètica molt atractiva (com si David Lynch hagués estat veient videoclips molta estona) i d'uns quants referents per seguir l'espectador que ja té una certa edat.

Si accediu a veure el primer capítol sense cap mena de pretensió, la gaudireu intensament. Per boja, per surrealista, per passada de voltes, *Nuevo saber a cereza* podria encabir-se al gènere del terror *creepy*, si bé conté no pocs elements irònics que la converteixen en una faula sobre els perills de dur al límit els desitjos i les ambicions, i el preu que segons qui està disposat a satisfer per fer realitat els seus somnis.

A grans trets, una aspirant a cineasta que ha rodat un pertorbador filmet arriba a Los Angeles disposada a menjar-se el món. Coneixerà un popular productor en hores baixes que l'enredarà; a partir d'aquí mirarà de venjar-se tot posant-se a les mans d'una estranyíssima i misteriosa dona.

Basada en la novel·la homònima de Todd Grimson, *Nuevo sabor a cereza* atrapa pel seu nervi narratiu, per l'ambient que és capaç de crear, per la força escènica de la seva protagonista (Rosa Salazar, vista a la reivindicable *Undone* de Prime) i perquè ni que hagi peces que no encaixin és

tan delirant i estimulant que val la pena. I molta, molta atenció a la veterana Catherine Keener. Una delícia de vuit episodis.

Alba Cartanyà recomana "Permagel", d'Eva Baltasar

El permagel és "aquella part de la terra que no es desglença mai". També és la capa que recobreix la protagonista d'aquest llibre, i la manté aïllada d'un exterior que pot fer-li mal. Una dona lesbiana que té pensaments suïcides i que lluita contra els traumes d'haver tingut una mare obsessionada amb la salut i contra els impactes d'una germana obstinada en ser feliç.

Sempre en el límit entre la vida i la mort, i vivint a través d'experiències amoroses, emocionals i sexuals, l'heroïna de l'obra reivindica que potser "la resistència és l'única forma de viure intensament". És en la corda fluixa, que ella se sent segura.

A *Permagel* (Club Editor, 2018), Eva Baltasar debuta en la novel·la amb un estil poètic i una narrativa a vegades incòmoda, punyent, directa, però amb una gran sensibilitat. Va ser l'obra guanyadora del Premi Llibreter 2018.

Eva Baltasar

Permagel

CLUB EDITOR

La portada del llibre d'Eva Baltasar Foto: Cedida

Adrià de las Heras recomana "Jo només il·lumino la catalana terra", de Valero Sanmartí

Jo només il·lumino la catalana terra és un llibre recull d'articles de Valero Sanmartí. Són textos d'humor, que destrossen, tiren a terra i trossegen l'imaginari català. Rep la gent del *rotllo*, el Basté, els modernets del barri de Gràcia de Barcelona, Manel, el rock català, etcètera.

Malgrat ser uns textos escrits anys enrere, el seu contingut continua estan vigent: no ens hem lliurat d'aquestes plagues (si se'm permet l'expressió). Valero Sanmartí és aquell personatge anònim que s'amaga darrere fotografies de Tom Selleck. En el seu moment, gràcies a les seves publicacions provocatives als blocs, va agafar molta volada. Tant és així que va arribar a publicar dos llibres.

De fet, aquest personatge ha sigut el referent d'alguns dels protagonistes del panorama humorístic català; per exemple, de la Sotana. Ara, vuit anys més tard, s'ha publicat una traducció d'aquest llibre en castellà. De totes maneres, la meua recomanació és del llibre en català perquè n'estic segur que Valero Sanmartí i els seus textos tenen matisos intraduïbles.

Cal prendre-s'ho amb humor, llegir-lo sense ganes d'ofendre's. Que se'n guardin els de la pell fina.

VALERO SANMARTÍ

**JO NOMÉS
IL·LUMINO LA
CATALANA
TERRA**

AMB 12 XISTES DE ROGER PELÀEZ

PRÒLEG DE JAIR DOMÍNGUEZ

Portada del llibre de Valero Sanmartí Foto: Cedida

Marià Arbonès us proposa d'escoltar la música de Luluc

Aquest cap de setmana us presento la banda australiana Luluc, un projecte de la cantant i compositora Zoë Randell i el multiinstrumentista i productor Steve Hassett. Es van conèixer a Edimburg durant un festival en aquesta ciutat escocesa, però la seva carrera ha estat centrada sobretot a Melbourne i a Brooklyn (Nova York), on resideixen actualment.

La seva música es basa en el folk. Les cançons de Luluc reuneixen les lletres introspectives de Randell, amb la seva veu suau, i les harmonies delicades i elegants de Hassett. Són cançons que acullen un munt de bonics i emocionants detalls. Han publicat quatre àlbums: *Dear Hamlyn* (2008), *Passerby* (2014), *Sculptor* (2018) i *Dreamboat* (2020).

Cal destacar el suport que han rebut d'Aaron Dessner (The National), que en descobrir-los va quedar captivat per les seves cançons. De fet, Dessner ha produït un parell d'àlbums seus. També han rebut altres suports, com el de Joe Boyd, el mític productor de Nick Drake, que els va convidar a participar en una gira i en un disc homenatge a l'autor anglès, i el de Jonathan Poneman, cofundador del segell Sub Pop. Dos dels seus discos s'han editat en aquesta discogràfica. Luluc ha tocat en nombrosos festivals importants i les seves cançons han format part de populars sèries televisives.

Us adjunto en el vídeo la cançó *Kids*, que s'inclou en el disc *Sculptor*, i en la qual Zoë Randell i Steve Hassett decideixen parlar-nos de temes com la soledat durant la joventut. A més, s'hi pot veure Logan Coale al baix i Jason Bemis a la bateria. El vídeo va ser dirigit per Katie Mitchell, de qui Randell va dir que "és una amiga pròxima; ens encanta com captura les persones que contenen la seva història en les seves pel·lícules, i, atès que aquesta cançó és d'alguna manera autobiogràfica, vam pensar que ella seria la persona perfecta per filmar-nos interpretant-la".